

[Indenrigsministeren]

har netop også i forhandlingerne gjort os meget umage med at sikre os, at vi ikke greb ind i lagte budgetter. Det er et vigtigt princip for mig. Af alle mulige forskellige politiske grunde måtte vi gøre det sidste gang. Men det er ikke min livret. Derfor har jeg lagt meget vægt på, at der her ikke er anledning til at gribe ind i lagte budgetter, og derfor er der netop den sikkerhedsventil, som jeg omtalte før: at den budgetterede likviditet ultimo 1984 ikke må bringes ned under 390 kr. pr. indbygger, og at den bundne opsparring ikke må udgøre over 225 kr. pr. indbygger. Det vil sige, at det, vi har gjort, har været at koncentrere os om de amtskommuner, som har en sådan likviditet, at de kan leve videre, selv om dette lovforslag bliver vedtaget.

Til hr. Henning Rasmussen skal jeg sige, at dette drøftes heldigvis med de kommunale organisationer igen. Drøftelserne er genoptaget, og de foregår på baggrund af den økonomiske politik, som regeringen ønsker at føre. Udspillet er – som det også har været ved de første drøftelser – det, som regeringen har lagt på bordet i dette og de følgende lovforslag.

Men dermed har jeg ikke sagt, at der ikke er mulighed, at regeringen ikke er åben over for forhandlinger. Det, vi skal sikre os, er, at de økonomiske rammer kan holde, at regeringens overordnede økonomiske mål bliver nået. Jeg har hele tiden, også over for de kommunale organisationer, været meget optaget af at finde en måde, denne målsætning kunne blive nået på, sådan at regeringens økonomiske hensyn blev tilgodeset. Så er vi villige til at indrette os efter det. Det er under den devise, der forhandles i øjeblikket, og jeg håber meget – og det håbede jeg i øvrigt også, første gang vi forhandlede – at vi kan nå til en rimelig frivillighed og enighed.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Ifølge lovforslaget vil indenrigsministeren altså tvinge amtskommunerne til at udlevere ca. 400 mill. kr. Der står i bemærkningerne, at beløbet tilbagebetales i årene 1985–1987. Det kan man jo have sine tvivl om.

Derfor vil jeg spørge indenrigsministeren: vil indenrigsministeren garantere, at hvis den borgerlige regering fortsat i de år har magten

– hvad jeg personlig ikke håber – bliver de penge tilbagebetalt?

Hr. Henning Rasmussen stillede et meget relevant spørgsmål, som det lykkedes indenrigsministeren at undgå at svare på.

Vi har kunnet læse i aviserne, at indenrigsministeren har genoptaget forhandlingerne med de kommunale organisationer, og vi har nu på dagsordenen endnu to lovforslag, der muligvis overhovedet ikke er de lovforslag, som indenrigsministeren ender med at ville fremsætte efter forhandlingerne. Betyder det, at indenrigsministeren nu er i gang med at gøre folketinget til grin? Betyder det, at de lovforslag, der kommer til behandling under de næste to punkter, overhovedet ikke er dem, som indenrigsministeren mener skal gennemføres?

(Kort bemærkning).

Maisted (FP):

Jeg synes ikke, hr. Henning Rasmussen kan undre sig over at konstatere, at der ikke er flertal for, at man giver disse skattelettelser, som vi går ind for. Det er en kendsgerning, som vi må tage til efterretning. Men vi har ikke den opfattelse, at det ville betyde noget for privatforbruget, at man lod borgerne beholde deres penge. Sandheden er, at fra 1973 til 1983 er det private forbrug steget med 2 pct. I samme periode er det offentlige forbrug steget med 13 pct. Så det er altså ikke dér, hunden ligger begravet.

Det, der er afgørende – hvad hr. Henning Rasmussen åbenbart ikke vil forstå – er, at denne operation er totalt neutral set fra statskassens synspunkt, hvis man betragter det som en offentlig økonomi for amter, kommuner og stat under ét. Det, man forhindrer, er, at 400 mill. kr. bliver brugt til et overforbrug. Man får kontrol med det, det stemmer med de overordnede økonomiske rammer, som regeringen og forligspartierne har fastlagt. Det er det, der er afgørende. Om det bliver forrentet mere eller mindre eller går i den ene eller den anden offentlige kasse, er bedøvende ligegyldigt. Det, det drejer sig om, er, at regeringen og forligspartierne er i stand til at styre den økonomiske politik inden for ganske bestemte rammer, og det kan vi altså heldigvis gøre, ser det ud til.

(Kort bemærkning).